

ŽABŽINA

1991

ŽABŽINA VÝPRAVA

Zde je již z názvu patrné, kdo v tomto případě za všechno může. Ano, je to Alice.

Tak tedy: sraz – čtvrtek 9.5. v 8:00 v Soukenické.

Po půl deváté přichází Markéta a Štěpánka II. Tou dobou se už asi půl hodiny snažím připravit k jízdě kolo, na kterém pojede JAN III JELEN. Tímto vám ho představuji, neb se jedná o nejčerstvější dušičku. Do průjezdu právě vjela Alice. Tak, ještě Tomáš a můžeme jet. Kola jsou dávno připravena, všichni nažhaveni, ale Tomáš nikde.

9 hodin. Pojedeme bez něho. ODJEZD !

Dneska chceme dojet na KŘIVOKLÁT a někde v jeho okolí by pak bylo vhodné alespoň malinko pospat.

Takže dneska to bude vypadat takto:

Šéf výpravy:	DIG
Šéf přejezdu:	ALICE
Navigátor:	DIG
Zdravotnice:	MARKÉTA
Technik:	JAN III
Bankéř:	ALICE
Člen:	ŠTĚPÁNKA II

Jedeme. Přes řeku na SMÍCHOV, dále pak po Strakonické do VELKÉ CHUCHLE. Odtud zatím ještě známými cestami přes OŘECH, RUDNOU, ÚHONICE do PTIC. Tady už to neznáme. Hned se to projevilo. Chtěli jsme na CHÝŇAVU, ale ocitli jsme se v ČERVENÉM ÚJEZDU. Je hezky. Teplo, svítí slunce. Ideální počasí pro přejezd pole. Tady se Jan III poprvé setkává s necestou. Je z toho poněkud vyplašen, ale neřekl nic. Dobře si prohlédněte terén, kudy jedeme.

Toto je to pole...

Už jsme zase na silnici... ve SVÁROVĚ. Kousek za vesnicí je ideální planinka na jídlo. Samozřejmě nebudeme jíst tu planinku, ale potravinu, kterou si vezeme. Ostatně, přesvědčte se sami.

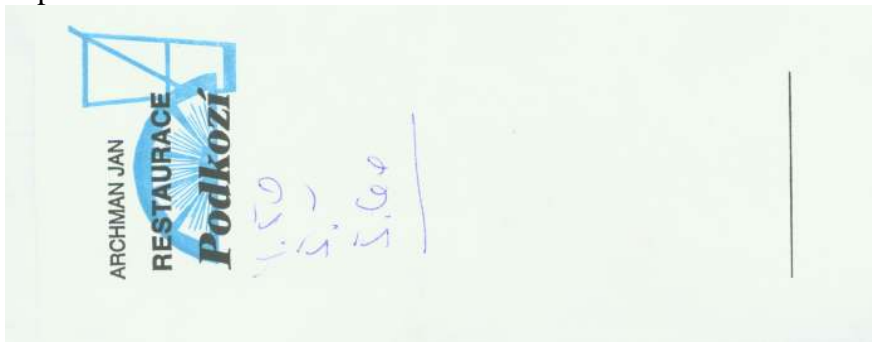

A zde je ta planinka...

Po jídle chceme pokračovat na PODKOZÍ. Bohužel opět jedeme jinam. Zjistili jsme to však poměrně brzy a podnikli příslušné kroky k nápravě (vydali jsme se opačným směrem).

Mají tu nádherný skopec. Ovšem se serpentunami, u nichž všechny zatáčky jsou vracáky, mírně klopené, zlehounka posypané písečkem a silně z kopce. Chvilkami je to o strach. Zvláště v momentě, kdy mě odstředivá síla dostala na vnější krajnici posypanou písekem. V tomto momentě mám tento výhled: vlevo – silnice, za ní mělký příkop a stráň vzhůru, vpředu – silnice značně z kopce a pravá zatáčka, opět 180 stupňů, vpravo – ještě asi 10 cm silnice, pak příkrá stráň dolů a na ní stromy. Znamená to, že příští zatáčku je potřeba projet pomaleji. Je krásně – svítí slunce a všude kolem je cítit teplé jaro. V současné chvíli se musím zdržet pokusů o jakýkoliv manévř – mám na mysli brždění, zatáčení, šlapání a podobné. Velmi nerad bych právě zde opustil silnici a vydal se kotoulmo dolů. Podle odhadu je vzdálenost mezi tímto obloukem a silnicí dole asi šest a půl kotoulu s kolem. Což, zdolat tento kus cesty takto by jistě nebyl problém, ale mám právě obavu z toho půlkotoulu. Raději pojedu po silnici. Ze zatáčky vyjždím asi tak 50 km/hod. Tak a teď brzdy. Rychlost mám opět pod kontrolou a další zatáčka už je v pořádku. A už je tu protisvah. Jdeme jej pěšky.

Příjemné jarní teplo se změnilo na vedro. PODKOZÍ. Máme žízeň. Naštěstí tu mají otevřenou hospodu. Kromě uhašení žízně si i odpočineme.

A už zas pokračujeme. Další vesnice, která nás zajímá, jsou BRATRONICE. Blížíme se k nim po opuštěných okreskách. Je lehce pod mrakem, čas 14:20. Je to tu krásně po rovině, jízda je svižná, nálada skvělá, technický stav mimořádně dobrý. Z BRATRONIC odjždíme po zelené turistické značce. Míříme

k údolní nádrži KLÍČAVA. Po nějakém čase jsme zjistili, že už nejedeme po zelené, ale po modré turistické značce. Z mapy se dozvídáme, jak k tomu došlo a kudy dál. Bohužel se opět musíme dostat na zelenou. Chvilku jí hledáme

Pak jedeme dál. Je moc hezky, svítí slunce a je teplo. Dále cesta pokračuje lesem. Po nějaké době se napojujeme na červenou značku. Podle mapy to bude za chvíli z kopce. Taky jo.

Hrozný padák po polně-lesní cestě. Brzdy příliš nefungují. Ne pro poruchu, ale protože prostě tenhle terén nezvládají. Jede se však relativně dobře a svižně. Projíždím místem, kde z cesty rostou jakési jednotlivé dlouhé holé pruty. Přibrzdit se mi nepodařilo. Pravděpodobně jeden z prutů mě švihl přes oko. Vpravo je strž, vlevo stráň směrem nahoru, brzdy nefungují. Pokusím se zastavit vlevo o stráň. Všechno je jak na vodě, obraz se zvolna rozplývá. Najíždím do čehosi měkkého, slabý náraz a stojím. Pomalu přicházím k sobě, bolest pozvolna ustupuje. Oko funguje, i když bolí. Rozhlížím se kolem. To měkké, do čeho jsem vjel, je listí. To má největší zásluhu na tom, že jsem zastavil. Ovšem stráň, kterou jsem naposled vlevo zahlédl, se během nekontrolované jízdy změnila v téměř kolmou hliněnou stěnu. To byl ten náraz. Mám ohnuté zrcátko a celou levou stranu řidítek od hlíny. No, už tu stojím dost dlouho. Žádné zásadní poškození nepozoruji, takže jedem. Teď jsem si ovšem kolo nenechal rozjet. A dobře jsem udělal. Na konci cesty je silnice, ale hlavně jsou tu napříč položeny kmeny stromů. Dojeli jsme dolů a vyličili si zážitky, přičemž čekáme na Markétu.

Už je tady. U Tomášova kola, na kterém jede, se objevil dost zásadní zádrhel. Podařilo se jí ztratit předního motýla. Jet takhle dál je značně nebezpečné. Pokusím se tedy po okolí sehnat matice M8 s jemným stoupáním. Podle mého je to předem ztraceno. Ale

nevzdáváme se. Máme zase štěstí. Sehnali jsme a můžeme tedy pokračovat na KLÍČAVU. Už jsme po zdolání strašného stoupáku, konečně stanuli na koruně hráze. Markéta už od startu tvrdí, že se chce koupat. Bohužel zde to nepůjde, protože jde o zdroj pitné vody. Škoda. Jedeme dál. Opět po červené značce do strašného dlouhého kopce. Na vrcholu dáme svačinku.

Po odpočinku jedeme dál. Po rovině, z kopce a zase po rovině, až na silnici. Jde o opuštěnou okresku vedoucí do obce KŘIVOKLÁT. Tady jsme asi za 30 minut. Čas podle palubního chronometru 17:17.

Projíždíme vesnicí až k hradu. Triumfálně vjíždíme do jeho bran. Na nádvoří vedle pokladny stojí modrá skládačka. Na pohled stejná jako Tomášova. Až se vrátíme, musím mu to říct.

Odstavujeme kola a sedáme si na lavičky. Poslední prohlídka začala 17:00. Tu jsme prošvihli. No, odpočineme si a pojedeme dál. Je tu krásně. Svítí slunce, mají tu nějaké rozkvetlé stromy, kousek trávníku, pěkně jim to tu voní a z akustických projevů je slyšet tlupa jakýchsi opeřenců.....

Najednou se nad nádvořím rozlehlo zapískání a hlahol – něco ve smyslu „NAZDÁÁÁÁR“. Ohlížíme se po původci kraválu, Nachází se v prvním patře, má na sobě modrý šustákový komplet s bílými lampasy, mává na nás a je to Tomáš. Na tvářích ostatních

čtu lehký údiv a stopy překvapení. Markéta se úplně rozzářila. Asi po dvaceti minutách skončila prohlídka a Tomáš přišel mezi nás.

V kostce nám vylíčil, co se stalo. Že prý včera cosi slavil, trochu se opil a dnes nemohl vstát. Pak prý jel do Soukenické, kde po delším úsilí našel rozpis trasy a vydal se jinou, prý kratší cestou, za námi. Vyprávění ukončil několika detaily ze své pouti....

Na nádvoří vešla paní, zacinkala klíči a zahlaholila: „BUDEME ZAVÍRAT“. No dobrá, pojedmež tedy. Nejbližší cíl – hospoda. Je třeba jít.

Jedeme hore kopcom až k místnímu kulturně-vzdělávacímu zařízení. Tady se tvářeš nepříjemně, že prý nemají místo a podobné kecy. Jedeme jinam!

Od kolemjdoucích se dozvídáme, že nejbližší pohostinství je ve vesnici ROZTOKY. Už tam jedeme. Naštěstí to není daleko.

Parkujeme před hospodou a jdeme dovnitř. K večeři máme každý něco jiného, protože z toho, co měli napsáno na jídelním lístku je k dispozici od každého jedna porce. No dobrá.

Po jídle pojedeme dál. Před hospodou jsem zjistil, že mi burani vypnuli počítač a tím zrušili vložené údaje. **KRETĚNI !!!**

Odjíždíme a chceme se dostat do KARLOVA. Těsně před tím, než jsme opustili vesnici, řekl nám nějaký místní usedlík, že máme před sebou 4 km do kopce. To je určitě nějaká blbost.

Jdeme. Kopec je nechutný. Pořád jdeme. Už se mi to ani trochu nelíbí. Nahlédl jsem do mapy. Podle údajů v ní uvedených zdoláváme na čtyřech kilometrech převýšení zhruba 90 metrů. Jsme asi ve dvou třetinách. Odpočíváme. Slunce už zapadlo, ale pořád je teplo. Pomalu jdeme dál. Podle údajů mechanických počítadel jsme urazili 87 km. Je tady tudíž jakési právo na to být unaveni. Konečně jsme na vrcholu kopce. Teď se kousek svezeme. Začalo se stmívat. Vůbec by nebylo od věci zkusit se podívat po noclehu. Do KARLOVA je to 1 km. Nalevo od nás přes pole je nějaké KOLEKTIV FARM – nebo-li JZD. Dalo by se předpokládat, že tam mají seno, nebo nějaké jiné lože přichystané pro nás. Na pravé straně je také pole. Za ním je les a na jeho okraji je vidět nějaká snad chata. Tam by nás mohli ubytovat. Takže uděláme to takhle: Tomáš + jeden, nebo jedna půjde na průzkum do JZD, Já + jedna půjde k té chatě. Honza + jedna zůstane u kol. Markéta projevila přání jít s Tomášem. Nic proti. Oba směr JZD obchod. Alice

s Honzou budou na stráži, Já se Štěpánkou odcházíme přes pole k lesu. Pořád se stmívá. Došli jsme až ke stavení a zjistili, že jde o krmelce velkých rozměrů. Sestává ze samotného krmného prostoru, prázdné místnosti 2,5 x 2,5 m a půdy. Pro nocleh ideální. Jdeme zpátky. Setmělo se. Došli jsme na silnici a čekáme na Tomáše a Markétu. Přišli za chvíli. Z raportu, který podali jasně vyplynulo, že v JZD s námi na dnešní noc nepočítají. Po té, co jsem Já podal zprávu průzkumu bylo jednoznačné, že dnes spíme v krmelci.

Alice doma řekla, že budeme spát v nějaké chatě. Aniž bych se chtěl dotknout Honzy (příjmením Jelen) je to v podstatě pravda.

Dovláčeli jsme kola ke krmelci, zaparkovali je v dolní místnosti a sami se uložili na půdě. Je už úplná tma. Při poslední kontrole údajů na počítadlech, máme za sebou 90 km. Je 21:45 Československého letního času... DOBROU NOC.

Ráno – pátek 10.5.

Probudil mě hluk. Ptáci řvou!! Pohled na hodinky – je 06:30. Tak to ne! Ještě spát. Druhé probuzení – 08:10. Jsem poněkud otlačen. Vstanu tedy. Ostatní už taky nespějí. Pozvolna vstáváme, převlékáme se do jízdního a balíme. Neškodilo by se najíst.

Kdo a co dnes?

Tak:

Šéf výpravy:	DIG
Šéf přejezdu:	ALICE
Navigátor:	TOMÁŠ
Zdravotnice:	MARKÉTA
Technik:	JAN III
Bankéř:	ALICE
Člen:	ŠTĚPÁNKA II

Nakládáme materiál A odjíždíme. Nejdříve přes pole....

Na silnici do KARLOVA. Tady v krámku posnídáme. Netušili jsme však, že nás čeká drobná změna. Posnídali jsme sice, ale ne v krámku, nýbrž ze zásob. Krámek totiž otevírá v půl desáté, což ještě dlouho nebude. Rozložili jsme se před hospodou u vnějšího stolu.

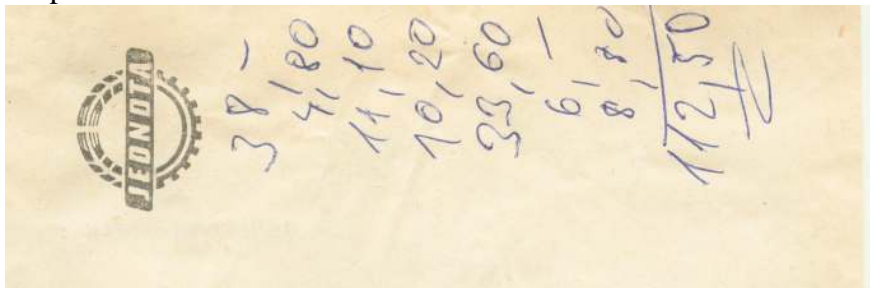
Po snídani jedeme dál. Svítí slunce, silnice je tu autoprázdná, jede se dobře. Zastavujeme v KUBLOVĚ. Je krátce po půl desáté a zdejší potraviny mají otevřeno. Dokupujeme tady zásoby, chvíli se válíme a zase odjíždíme. Kousek na kopec a pak dolů. Jede se výborně. Je lehce pod mrakem, čas 10:30.

Markéta prohlásila, že celý den neměla jogurt a že pokud ho během dneška nedostane, tak určitě umře. Dobře. V nejbližší vesnici zastavujeme. Smůla. Jogurt nemají. Zato však tady mají živá

káčátka. Holky se okamžitě vrhly k nim, hladily je, mazlily se s nimi...

To celé sleduje prodavač sice s porozuměním, ale bděle. Nevím, jestli jsme vypadali tak hladově.....

Tak pojedeme. TRUBÍN, DVUR KRÁLOVÉ. Oběd. Zase hospoda. Docela to šlo.

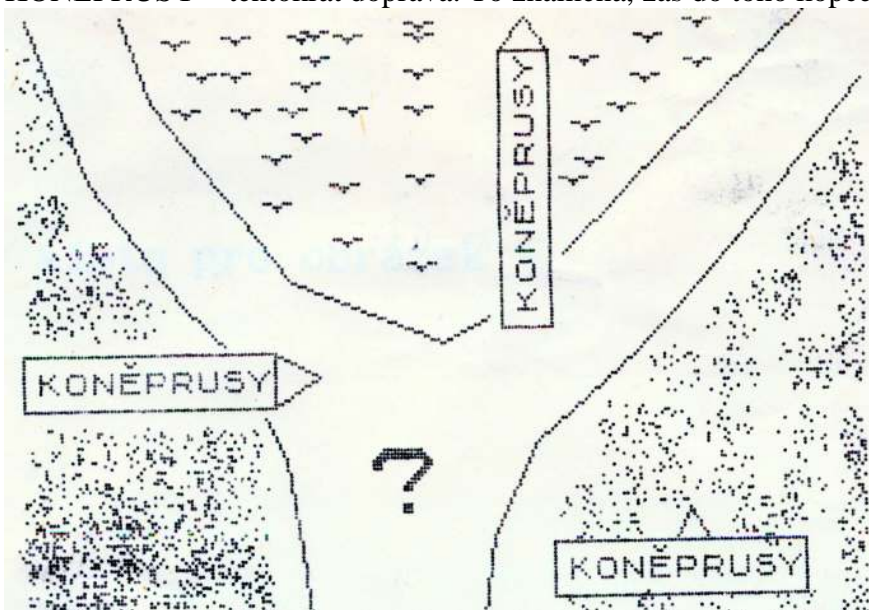
Ze DVORA KRÁLOVÉ máme namířeno do KONĚPRUS. Cestou pojedeme kolem nějaké přehrady. Markétu ještě neopustila touha vykoupat se. Dobrá. Zastavíme tam a kdo se bude chtít namočit, může. Začíná poprchávat. Už jsme tady. Na ceduli čteme:

„Vodní nádrž, ochranné pásmo I stupně.
ZÁKAZ KOUPÁNÍ A OSTATNÍCH ČINNOSTÍ“

Z koupání tedy nebude nic.

Jedeme dál. Pořád poprchává. Dojeli jsme na křižovatku tvaru Y. Nic zvláštního. Mají tady ale zvláštní značení: doleva MĚŇANY, rovně (?) KONĚPRUSY, doprava TMAŇ. Co asi měli na mysli, když napsali rovně KONĚPRUSY? Zkusíme to vlevo. Je tu prudký dokopec. Jdu poslední. Najednou Honza zapískal. Nasedl a vrátil se ke mně. Řekl, že na ceduli je odtud směr na KONĚPRUSY DOLEVA. Tj. měli jsme odbočit na křižovatce doprava. Vrátime se. Sjeli jsme dolů, odbočili a ještě pro formu jsem se ohlédl po cedulích. Nevěřím! Zase je tam napsáno KONĚPRUSY – tentokrát doprava. To znamená, zas do toho kopce.

Jedeme tedy nahoru. Stále poprchává. Kopec je snad nekonečný. Po asi dvou kilometrech jsme narazili na směrovku JESKYŇE 1. Už tam budeme. Pořád je nevlídno. Než jsme dorazili k pokladně, museli jsme zdolat ještě řádný dokopec. Ale už jsme tu. Zakoupili jsme vstupenky.....a šli do jeskyně...

Mají to tu moc pěkné. Co nám však kalilo zážitek, byla přítomnost německy řvoucích cikánů a černochoů ve věku 10 až 14 let, kteří patřili do naší výpravy. Nutno říci, že průvodkyně s nimi měla velmi těžkou práci. Už jsme venku.

KONĚPRUSKÉ JESKYŇĚ

Plni dojmů nasedáme a jedeme. Další cesta nás vedla na MĚNANY, VINAŘICE a VŠERADICE. Zde se Markéta konečně dočkala jogurtu. Je 17:30. Teď nás čeká přechod BRD. Myslím, že jen já s Tomášem tušíme, co si to vlastně dovolujeme. Holky začaly nedůvěřivě koukat, když skončil asfalt a dál byla jen polní cesta.

Honza neříkal nic. Asi se mu to zdálo, po tom, co už s námi zažil, normální. To, co nás čekalo v nejbližší půlhodině, by se dalo stručně shrnout slovy NEVER ENDING HILL (nekonečný vrch). Jsme konečně nahoře. Je třeba odpočívat. Nutně!!! Sleduji, jak všem nějak došla řeč. Nabíráme sílu a dech. Ležíme na asfaltu.

Po dost dlouhém čase, se zvedáme a zase kousek jedeme. Je tu rozcestí. Podle mapy je tu pokračování modré značky, po které jsme dosud jeli, červená značka, vedoucí odkud si z jihu a začíná tu zelená. To je ta, po které chceme jet. Ve skutečnosti jsme jí však nenašli. Jedeme proto po červené, a až narazíme na cestu vedoucí doprava, odbočíme. Podle mapy je to spojnice červené a zelené. Na první pohled je však už několik let nepoužívána. Jedeme po ní. Za mírnou zatačkou je mláží. Smrčky vysoké asi tak metr až metr a půl jsou všude a cesta vede rovnou do nich. Pokusíme se prokličkovat. Cesta je ještě rozeznatelná.

(povšimněte si její sjízdnosti.) Po nějakých metrech se cesta zcela ztratila. Pokračujeme tedy necestou, dole kopcem. Pravděpodobně jsme se dostali do pralesa. Jsou tu padlé stromy, trouchnivější větve, tu a tam pařez a jiný chaos. Zastavujeme postup. Orientace podle mapy je prakticky vyloučena. Vůbec totiž netušíme, kde jsme. Půjdeme tedy dál podle instinktu. Dáváme se doprava. Honza najednou zaměřil pohled kamsi mezi stromy a pronesl: „Auto!“ Výborně. Kde je auto, je i silnice, nebo aspoň cesta. Vydáváme se tím směrem. Cestou jdeme kolem trampské osady. Mají to tu pěkné. Ještě pár desítek metrů necestou a už jsme na silnici. Na stromě vidíme modrou značku. Tak jsme se zase ocitli na cestě, kterou jsme asi před půl hodinou opustili. Teď už je to jedno. Jedeme po ní.

cesta se ztrácí v porostu....

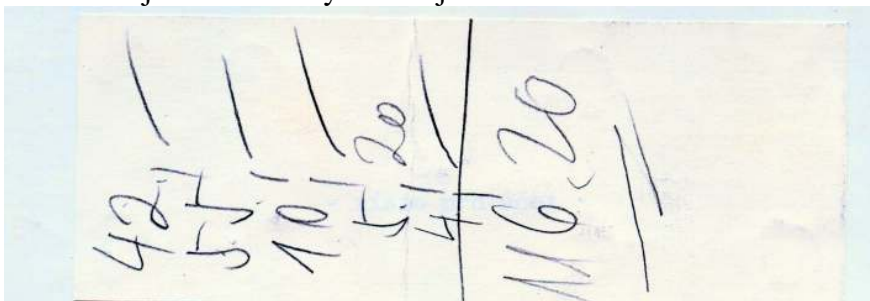
Během postupu lesem se stala tragická událost: Markéta ztratila cisternu. Tedy láhev o objemu 1,5 litru. Dostala za úkol sehnat jinou. Tváří se velmi dotčeně. To jí však neomlouvá!

Jedeme. Ocitli jsme se na rozcestí. Konečně se můžeme zorientovat a najít nějakou vhodnou cestu, kudy dál. Jedna z nich vede opět na zelenou. Po té pojedeme. Dojeli jsme na další rozcestí. Je tu červená značka. Při bližším průzkumu zjišťujeme, že je namalovaná přes zelenou. Tím se tedy vysvětluje naše dezorientace. Zelená značka je přemalovaná na červeno a červená původní je zrušena. V mapě však toto zaznamenáno není. Teď však chceme jet dál. Je pod mrakem, ve vzduchu je cítit voda. Budeme tedy pokračovat po červené značce do VOZNICE. Jízda je dobrá. Jedeme převážně po rovině a z kopce. Táhle končí les. Vida, opouštíme tedy BRDY. V předu jede TOMÁŠ, MARKÉTA a HONZA. Najednou prudce brzdí a zůstávají stát. dojíždím k nim. Ocitli jsme se na silnici vedoucí na DOBŘÍŠ, vedle které vede dálnice tamtéž. Mám dojem, že sem jsme nechtěli. Podle všeho musíme jet doleva. Tam je pravděpodobně VOZNICE. Skutečně asi po kilometru, jsme tam. Další cíl je v NOVÉ VSI POD PLEŠÍ. Pozvolna se k ní přiblížíme. Začíná pršet a mimo to by neškodila večere. Honza už asi od patnácti hodin touží po opečeném LUNCHEONMEATU. Vzhledem k počasí mám dojem, že se nic opékat nebude. Už jsme na dohled od vesnice. Prší celkem značně. Na palubním počítači vypadl údaj o čase. Jedeme přes železniční přejezd. Teď se vymazal i údaj o kilometrech. Závada je jasná: pod kryt se dostala voda. Zatraceně!!! Vydávám pokyn: nejbližší hospoda – zastavit, ohřát se, najíst se a počkat, až se trochu zmírní intenzita deště.

Jsme před hospodou. Odstavili jsme kola a hurá dovnitř. Když jsme prošli vchodovými dveřmi, uviděli jsme toto. Nalevo dvoje dveře. Na jedné je číslo, na druhé je nápis šatna. Dále jsou tu dveře přímo proti nám. Tam je napsáno, že jde o tělocvičnu. To je určitě kvůli sokolům, aby měli blízko do hospody. Na pravé straně je napsáno VÝČEP. Vcházíme tam. Mají tu relativní teplo.

Náš příchod nevzbudil žádnou větší pozornost. Sotva jsme se usadili, byla tu hospodská a hned, co že si přejeme. Tak především se ohřát. Tedy grog. Dále se najíst. Mají prý sekanou. Dojedly jsme a teď čekáme, až přestane pršet. Čas 20:10. začíná se

stmnvat. Nelíbí se mi to. Začínáme přemýšlet o noclehu zde. Zeptali jsme se hostinské, kdo že vládne zdejší tělocvičnou. Odkázala nás na předsedu fotbalové asociace, sedícího ve vedlejším sále. Jdu s Tomášem k němu. Ten projevil zájem o jednání s námi, ale když zjistil, že se nám jedná o nocleh, řekl, že kdybychom si s nimi chtěli zahrát fotbal, tak prý třeba hned, ale s tělocvičnou nám nemůže pomoc. Snad vůdce zdejších sokolů. Na otázku, kde ho najdeme, nám podrobně popsal cestu a jeho dům. Šli jsme tento poznatek sdělit ostatním. Čas 20:53. to bude moc prima otravovat ho v devět večer. Ale co. Je to Sokol a ti mají dělat dobré skutky. Vyrážím s Tomášem. Venku prší ještě víc, než když jsme sem přijížděli. Za chvíli jsme zdejšího nejvyššího Sokola našli a jali se s ním jednat o zapůjčení tělocvičny. Evidentně se mu nechtělo. Tomáš se zmínil o holkách, které máme s sebou. Hlavní Sokol okamžitě změkl a půjčil nám klíč a poradil nám, kam uklidit kola a další provozní záležitosti. Po odchodu od něho, jsme kola zavezli pod střechu a šli do hospody k ostatním. Sdělili jsme jim, že o nocleh je postaráno. Ovšem až po skončení provozu tělocvičny. Zatím počkáme zde. Honza zase začal kňučet, že by rád ten LUNCHEONMEAT. Poradil jsem mu, že když ho přinese a poprosí hospodskou, že mu třeba dovolí, aby si jej opekl. Chvilku zaraženě seděl, ale pak zvítězil mlsný čumák. Donesl plechovku a odešel s ní do kuchyně. Za chvíli se vrátil, svítili mu oči a řekl, že ho musel nakrájet a že zbytek dodělá hospodská sama. A skutečně. Neuplynulo ani 10 minut a pokrm byl před námi. Dojedli jsme a průzkumem zjistili, že tělocvična je už volná. Vyrovnali jsme účet

a vydali se na místo noclehu. Obešli jsme hospodu a vstoupili do areálu tělocvičny. Vše jsme prošli a prohlédli si. Mají tu pódium, sklad náradí, trampolínu, WC a sprchy. Připravili jsme si ležení a aby se nám lépe spalo, trochu jsme si zacvičili. Zhoupili jsme se na

kruhách a důkladně vyzkoušeli trampolínu. Z hospody, která je za zavřenými dveřmi, sem je slyšet kytary a ne příliš střízlivé zpěváky. Pomalu vše splývá..... dobrou noc.

RÁNO sobota 11.5.

Funkční rozdělení pro tento den:

Šéf výpravy:	DIG
Šéf přejezdu:	ALICE
Navigátor:	TOMÁŠ
Zdravotnice:	MARKÉTA
Technik:	JAN III, DIG
Bankéř:	ALICE
Člen:	ŠTĚPÁNKA II

Začaly hrát hodinky. Hrozně se to tu rozléhá a do spánku mi to vniká jako údery zvonů. Už dohrály a je ticho. Nikdo ze zde spících se ani nehnul. Nepřekvapuje mě to. Je to obvyklá reakce. Samozřejmě i obligátní „Myšky vstávat, už je ráno“ nezabralo. Tak vy takhle! Tiše jsem vstal, zrušil svoje lůžko a žíněnku, na které jsem celou noc spal, jsem naplocho vrhnul přes zábradlí galerky. Tři metry letu zvládla žíněnka celkem hladce a pak se strašlivým plesknutím dopadla na parkety. Všichni kromě Štěpánky, která celou akci poočku sledovala, sebou trhli. Já vím, že šokem se budít nemá, ale když to nejde jinak... Je 7:15. Máme 45 minut na opuštění tohoto hotelu. Vstáváme, balíme, připravujeme odjezde. V 8:05 odevzdáváme klíč nevyššímu Sokolovi. Teď je třeba pojíst. Dojeli jsme ke zdejšímu potravinám, něco málo nakoupili a důkladně se najedli.

Nad mapou jsme se dohodli na změně trasy. Jako předběžný cíl jsou stanoveny SLAPY NAD VLTAVOU. Dostaneme se tam přes VELKOU LEČICI, KRÁMY, KŘÍŽOV. Osud chtěl však něco úplně jiného. Dokud jsme jeli po silnici, bylo vše v pořádku. Slabší to bylo, když jsme odbočili na lesní cestu, která měla spojit VELKOU LEČICI a KRÁMY. Což, jet se po ní dalo.

Dokonce jsme si zkusili, jak se na kole projíždí brod, ale... dostali jsme se na silnici uprostřed vesnice. Kudy dál. Zeptáme se támhle toho človíčka. Ten nám začal vysvětlovat kudy dál. Nějak se mi však jeho popis nezdá. V mapě to takhle přeci není. „No a dojedete do KRÁMU.“ „My nejsme v KRÁMECH?“ Zeptal se překvapeně Tomáš. „Ne, jste v MALÉ LEČICI.“ Aha, proto ta malá nesrovnalost. Pojedeme tedy jak nám onen pán poradil, po žluté značce lesem a měli bychom se ocitnout ve SLAPECH NAD VLTAVOU. Cestou jsme potkali obecní váhu. Zvážíme se. Schválně, kolik myslíte, váží šestičlenná výprava H.T. ? Jste blízko. Jak blízko, to se dozvíte právě teď.

Konečně jste se dočkali. Šestičlenná výprava H.T. váží přesně 552 kg. Včetně nákladu a vůbec všeho. To bych do nás nikdy neřekl.

Opouštíme vesnici po žluté a noříme se do lesa. Je tu strašlivý dokopec. Jdeme ho pěšky a docela dlouho. Nahoře je

jakási hájovna nebo co. Doplnujeme vodu a jedeme. Kousek po silnici, ale pak zase do lesa. Naštěstí z kopce. Jízda je to skutečně d'ábelská. Mají tu velmi nerovný povrch a chvílemi kaluže. Ale za chvíli jsme na SLAPECH a tedy opět asphalt. Tomáš řekl, že tu má nějakou známou a že se u ní zastavíme. Motáme se po vesnici sem a tam, až jsme tu známou potkali. Nebyl to nikdo jiný než Monika.

Tu znám taky. Ovšem to, že jedeme za ní jsem do poslední chvíle nevěděl. Zastavili jsme se na čaj a sušenku. Popovídali jsme si, pomluvili kde kdekoho, včetně přítomných a už je třeba pokračovat.

Loučíme se s Honzou. Podle direktivního nařízení má být dnes večer doma. Odebral jsme mu PCD 1, zamávali jsme mu a už mizí za zatáčkou. My taky pojedeme. Čeká nás BUŠ, ČÍM, KŘENIČNÁ A ŽIVOHOŠŤ. Tady po mostě přes přehradu do BLAŽIMI. Je pod mrakem, chvílku prší, čas 12:40. až na ŽIVOHOŠŤ jde všechno dobře.

Tady jsme chtěli poobědvat v nějakém stánku. Máme však smůlu. Všechny stánky jsou uzavřeny. Zatavili jsme u nějaké stavby a pojedli ze zásob. Pojedeme dál. Jenomže kudy. Most jsme minuli a vracet se do toho šíleného kopce, který jsme před chvílí sjeli, se nám nechce. Nedá se však nic dělat. Cestou zpět jsme objevili zkratku. Samozřejmě přírodou. Cesta je jako vždy hrozná a ještě je zpeštěná o kamenitý brod. Nikomu se nepodařilo jej projet.

A už jsme na silnici a sjíždíme k mostu. Markéta zase projevila přání se vykoupat. Proč ne. Za mostem sjíždíme dolů k vodě. Ovšem pohled na břeh a hladinu nás všechny odradil.

Všude špína, smrad, támhle leží mrtvá ryba, na hladině se ve vlnkách houpe strašlivá špína. Mám dojem, že se opět do vody nikdo neodváží. Sedíme na břehu, koukáme na tu vodu i na protější břeh....

Najednou Tomáš objevil, že se tu projevuje ozvěna, která vrací zvuk za 4 sekundy. Důkladně jsme vyzkoušeli, jak funguje a jdeme dál. Je to tu totiž hodně dokopce. Nahoře se nad mapou zase radíme kudy dál. Místo noclehu bude dnes v PODDUBÍ. Přepadneme Honzu I. Bude určitě rád! Jak se tam ale dostaneme? Pokusíme se zvolit trasu, kudy jsme ještě nejeli. Jsme totiž v oblasti, kde to takřka dokonale známe. Vyzkoušíme tedy jak se jede přes BLAŽIM, BLAŽENICE, VYSOKÝ ÚJEZD, NETVOŘICE, CHLEBY, PODĚLUSY do TÝNCE NAD SÁZAVOU. Jede se báječně. Chvillemi svítí slunce a je teplo. Aut jede málo a vůbec se mi to tu líbí.

Mezi BLAŽIMÍ a BLAŽENICEMI jsem si prakticky vyzkoušel, že se na silnici nemají dělat blbiny. Stalo se toto: přede mnou jede Štěpánka a je nějak zamyšlená. Potichu jsem najel vlevo těsně vedle ní. Pořád mě ještě neregistruje. Naklonil jsem se k ní a tiše a pomalu pronesl „BAF“. Vytrhl jsem jí tím ze zamyšlení a jak se tak lekla, zatočila ke mně. A jak tak jedu těsně vedle ní, vidím jak konec jejich řidítek zachytil za moji páku brzdy a dokonale se to zaklínilo. Co následovalo? No schválně, v případě, že se zaseknou řidítka směřující na překážku (v tomto případě zamířila obě kola k sobě), nemůže to skončit dobře. Proto: Posádka kola „UNO 45“ opustit stroj! Bohužel chtělo to o chvíli dřív. Teď, uprostřed manévru, mě cosi sráží k zemi. Zároveň je slyšet kovový třesk. Okamžitě se zvedám. Vidím už jen výsledek. I Úplně vespod leží moje kolo, na něm kolo Štěpánky a mezi tím vším Štěpánka. Po jejím vyproštění a ohledání zjišťujeme, že je nepoškozená. Mě však bolí koleno. Docela hodně. Asi je to trest za tu blbinu. Příště si najedu o kousek více doleva. Pokračovat v cestě však můžu. Vyprošťujeme kola, opět je připravujeme k jízdě a už z tohoto místa odjíždíme.

Posléze jsme přijeli do TÝNCE NAD SÁZAVOU. Do nejbližší hospody na večeri! Stalo se. Pojedli jsme a jedeme dál...

Cíl pro dnešek je PODDUBÍ. Z Týnce se tam dá dostat přes BRODCE po lně lesní cestou do POŘÍČÍ NAD SÁZAVOU a dále

nás čekají ČERČANY, LŠTĚNÍ a zastávka v JAVORNÍKU. Slunce už zapadlo, trochu se ochladilo, ale pořád jsou ještě okolnosti nakloněny jízdě. Ta polně lesní cesta vypadala zprvu hrozivě, ale pak měla docela slušné parametry (kopce nedosahovaly sklonu 90°). Jede se docela dobře. Právě jsme projeli ČERČANY a blížíme se do JAVORNÍKA. Tady se zastavujeme na chatě a vyjednáваме nocleh pro případ neúspěchu v PODDUBÍ. Bylo nám řečeno, že proti našemu přespání nic nemají. Dobře. Pokračujme dál. Začíná se stmívat. Jedeme známou kamenitou cestou až k soutoku. Odkud se dá pokračovat jen po červené značce. Ještě je trochu vidět. Nejobtížnější část jsme projeli a teď už po silnici jedeme až k Honzovi. Zdolali jsme ještě ten strašný kopec, na kterém jeho chata stojí a Není tu. Podle stop, které zde zanechal je to asi půl až hodinu poté, co odjel!!! Zkusíme si tedy, jak se cesta PODDIBÍ - JAVORNÍK jede potmě.

Jede se dobře. Až na drobný náraz Štěpánčina kola na cosi, přičemž si Štěpánka začala stěžovat na to, že se jí nějak blbě šlape. Je však tma a příčiny zjistit je prakticky nemožné,. Už se pohybujeme po kamenité komunikaci. Je tma. Vedle mě jede Tomáš. Najednou náraz, strašlivé zaklení a Tomáš zůstal stát na místě. Nadával ještě dost dlouho poté. Konečně jsme u chaty. Podnikáme – jak jinak – příjezdová opatření a ukládáme se ke spánku.

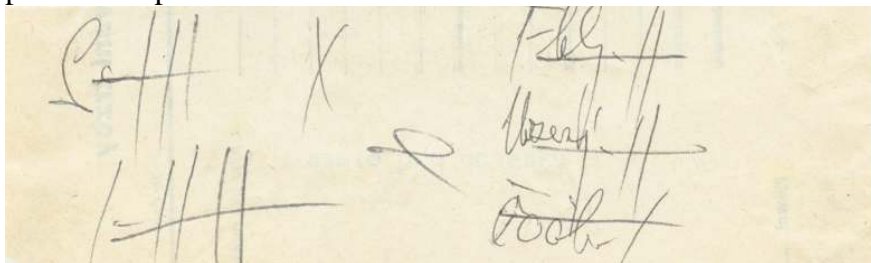
RÁNO neděle 12.5.

Šéf výpravy:	DIG
Šéf přejezdu:	ALICE
Navigátor:	TOMÁŠ
Zdravotnice:	MARKÉTA
Technik:	DIG
Bankéř:	ALICE
Člen:	ŠTĚPÁNKA II

Probouzím se v půl deváté. Vyndal jsem spod sebe svou vlastní zkroucenou ruku a nechal do ní proudit krev. Pak jsem se rozhlédl po ostatních. Pořád ještě vypadají, že to se spaním myslí vážně. Inu nechť. Máme před sebou posledních 30 km, tak ať jsou

čerství. Zjistil jsem však nepříjemnou věc: prší. Po deváté dochází k samovolnému postupnému buzení a vstávání. Krátce na to je snídaně. Pořád prší. Je však plno času a tedy můžeme ještě počkat. Shlédli jsme v televizi kus Studia Rosa. Venku jen drobně mží. Pojedeme. Komu si se vylíhl nápad jet navštívit rodiče Markéty na jejich letním sídle. Nakonec proč ne. Je to po cestě. I když dost hodně do kopce po strašné cestě. Dojeli jsme tam a tím způsobili překvapení všech přítomných. Na chvíli jsme přijali pohostinství pod střechem, podiskutovali jsme a zase jedeme. Po naprosto hrozně cestě do PĚTIHOSTU, dále do ZAJEČIC, KOVÁŘOVIC, pak po polní cestě do DOLNÍ LOMNICE a odtud do VELKÝCH POPOVIC. Tady zastavujeme u tety. Potěšili jsme jí svou přítomností, popovídali jsme si a zase jsme na cestě.

Sneslo by to oběd. Je trochu blbý, že je neděle odpoledne a hospody bývají ne příliš otevřené. Opět jsme se přesvědčili, že je to pravda. Projeli jsme několik vesnic a nic. Jedeme tedy na Prahu, VŠEDOBROVICE, ŠTÍŘÍN....STOP!! Tady bývala malá hospoda a mívala otevřeno od furt do furt. Je tu a skutečně je otevřeno. Jdeme dovnitř. Zjištění: hospoda je soukromá. Pravděpodobně ne dlouho. Oba obsluhující se motají jako vítr v bedně, ani točit pivo jim moc nejde. Pojedli jsme, popili, a jedeme. Dál. ŽELIVEC a jeho strašný dokopec, JIRČANY, JESENICE. Štěpánce začínají docházet síly. Beru vedení jejího kola do svých... do svého hlasu. Jedu za ní a každou chvíli lze slyšet „Máš tam čtyřku, dej trojku a opři se do toho... dobrý, čtyřku a drž rychlost. Nejde to? Tak dvojku. Opři se do toho! Samo to nepojede. Trojku... čtyřku. Vidíš, že to jde. Nezpomaluj. Trojku a přidej... čtyřku...“ atd. Ani posilnění v pohostinství za tuto sumu

jí nepřidalo sil. V duchu popohánění a mých rad jsme dojeli až pod kačerovský kopec. Moje navigace pokračuje. ...“Trojku, pokus se držet rychlost... dvojku, snaž se... jedničku... STOP, sesedat a

bleskem na chodník“. Je to dobré. Vyjeli jsme asi do pětiny kopce. Zbytek dojdeme. Nutno podotknout, že má Štěpánka neskutečnou trpělivost. Kdyby mě někdo mluvil do řízení, tak ho zašlapu do asfaltu.

Už jsme nahoře a zase jedeme. Najíždíme na magistrálu a pokračujeme do centra. Začíná pršet. Sjíždíme na Sokolovské. Už prší docela hodně. Cvičně jsem si ťuknul o brzdy a zjistil, že navlhnuvší špalky příliš nefungují. Upozorňuji na tuto situaci ostatní. Jedu první. Zastavuji pomalu a plynule na červenou. Najednou rána zezadu. Moje kolo poskočilo. Ohlédl jsem se. Tak, kromě Tomáše už si to zkusili všichni. Všem se podařilo do mě najet. Naštěstí ne najednou. Štěpánka vypadá překvapeně. Vysvětlili jsme jí, že voda a želené ráfky + gumové špalky – příliš to dohromady nejdou.

Pak už jsme bez problémů dojeli až na základnu. Tady Alice ukončuje výpravu. Tak tedy ahoj na další. Ta bude Markétina.....